

A végső nyugalom

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 24:4-8, 23-31; Filippi 4:4-6;
Zsidók 11:13-16; Jelenések 1:9-19; 14:6-12

„Hanem amint meg van írva: »Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el Isten az őt szeretőknek«” (1Kor 2:9, RÚF).

Éreztük már úgy, hogy egy nagy csata, a jó és a rossz közötti küzdelem közepében vagyunk? Sokan, még nem vallásos emberek is átélték már ennek a valóságát. Azért van így, mert ez az igazság. A jó és a gonosz, Krisztus (a jó) és Sátán (a rossz) közötti nagy harc közepében vagyunk.

Az élet tehát két síkon játszódik. A Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem globális szinten történik, sőt az egész világegyetem színterén, ugyanis a mennyben indult el (Jel 12:7). A zavaros események között viszont könnyen szem elől téveszthetjük azt a nagy tervet, amivel a jó Isten meg akarja menteni a világot. A háborúk, a politikai zavargások és a természeti csapások reménytelen rettegésben tarthatnak minket. Isten prófétai vezetése azonban segít, hogy a szemünket a teljes képre szegezzük, ami megmutatja, merre tartunk és hogyan jutunk el odáig.

A nagy küzdelem emellett sokkal személyesebb szinten is dúl. A mindennapokban mindannyiunknak kihívásokkal kell megküzdenünk a hit téren, ha pedig nem érjük meg Jézus második eljövetelét, akkor a halállal is szembe kell majd néznünk. Ezen a héten azt vizsgáljuk meg, hogyan találhatunk nyugalmat Jézusban a világszéles nyugtalanság, illetve annak ellenére, hogy nem ismerjük a saját jövőbeli helyzetünket, legalábbis rövidtávon nem. Azonban hosszútávon a kilátásaink valóban ígéretesek!

LÁTOMÁS A VÉGIDŐRŐL

Jézus legtovább élő tanítványa egy sziklás börtönszigeten ült, távol mindentől, amit csak szeretett. Mi zajlódhatott le János fejében, amikor a lakatlan szigeten találta magát? Hogyan kerülhetett oda, ráadásul olyan körülmények között? Elvégre látta Jézust felemelkedni, amint az ott álló két angyal ezt mondta: „Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe” (ApCsel 1:11, RÚF).

Annak már több éve volt, Jézus pedig nem tért vissza. Az aznap jelenlévő többi apostol addigra már mind meghalt, a legtöbben mártírhalált szenvedtek a bizonyágtételük miatt. A fiatal egyház sokat változott egy emberöltő alatt, most pedig rettenetes külső üldözéssel, illetve belső eretnekmozgalmakkal kellett szembenézniük. János bizonyára egyedül érezte magát, elfáradt és nyugtalan volt. Majd hirtelen látomást kapott.

Olvassuk el Jel 1:9-19 szakaszát! Milyen vigaszt kaphatott János ebből a látomásból?

Jézus azt mondta a követőinek, hogy „Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28:20, RÚF). Ezek a szavak minden bizonytal sokszor bátorították Jánost magányos száműzetése során. Jézus „kinyilatkoztatása” (RÚF), a látomása vigaszt jelenthetett a számára, mert tudta, hogy Krisztus „az Alfa és az Omega, kezdet és vég” (Jel 1:8), aki most különleges módon fedi fel magát a száműzött apostolnak. E versek után a világ jövőjéről szóló látomások következnek. A történelem csodálatos, panorámaszerű képe jelenik meg előtte, ami nekünk tulajdonképpen a keresztény egyház történelme, neki viszont még a jövő volt. Jánosnak azt is megmutatta Isten, hogyan ér majd mindez véget a sok megpróbáltatás és csapás után. „És láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger sincs többé. És a szent várost, az új Jeruzsálemet is láttam, amint alászáll a mennyből az Istentől, felkészítve, mint egy menyasszony, aki férje számára van felkészítve” (Jel 21:1-2, RÚF).

A jelenések könyvében feljegyzett nagy apokaliptikus látomás segített Jánosnak biztos nyugalomra lelni Isten gondviselésében és ígéreteiben.

Az élet időnként nehéz, sőt félelmetes is lehet. Viszont hogyan segít nyugalmat találni az a tudat, hogy Isten ismeri a jövőt és kedvezőek a hosszútávú kilátásaink?

VISSZASZÁMLÁLÁS

Jézus az Olajfák hegyén széles ecsetvonásokkal festette le a jövőt, amikor a tanítványai megkérdezték: „*Mondd meg nekünk, mikor lesz ez, és mi lesz a jele a te eljövetelednek és a világ végének*” (Mt 24:3, RÚF)?

Máté evangéliuma 24. fejezetében feljegyzett híres prédikációja felöleli a történelem folyamát az Ó korától kezdve a második eljöveteléig, illetve az azon túli időkig. Krisztus fel akarta vázolni a végidei próféciaák isteni időrendjét a különböző korokban élő népe tagjai számára, hogy a végidőben élők felkészülhessenek a *legvégső* eseményre. Azt akarta, hogy biztos nyugalomra találjunk a szeretetében, még akkor is, amikor körülöttünk minden a darabjaira hullik.

Az adventisták jól ismerik Dániel írását arról, hogy „*Nyomorúságos idő lesz az, amilyen nem volt, mióta népek vannak*” (Dán 12:1, RÚF). Jézus azt akarja, hogy felkészüljünk a második adventjét megelőző eseményre.

Milyen lesz Jézus visszajövele? Mit tehetünk, nehogy bárki megtéveszsen bennünket? Olvassuk el Mt 24:4-8, 23-31 részeit!

Jézus adventje valóságos esemény lesz a végidőben, és *hatalmas a jelentősége*, tekintettel arra, hogy mennyi helyet kap a próféciaákban és Jézus prédikációiban.

Az egész világon csupán nyolcan álltak készen, amikor legutoljára egyetemes kiterjedésű krízishelyzet következett be. Jézus a visszajövele váratlanságát ahhoz az esethez, az özönvízhez hasonlítja (Mt 24:37-39). Bár senki nem ismeri annak napját vagy óráját (Mt 24:36), Isten már tudatta velünk a prófétai menetrendet, amit figyelhetünk a világban körülöttünk zajló események között.

Mi is szerepet kaptunk a profetikus drámában. Mi a feladatunk? Összpontosítsunk Mt 24:9-14 szakaszára!

Nem csupán megfigyelői vagyunk a kozmikus küzdelemnek, az evangélium hirdetésében tevékeny résztvevőknek kell lennünk, nekünk is vinnünk kell azt az egész világra! Ez azt jelenti, hogy minket is üldözni fognak.

Mit jelent az, hogy valaki „*mindvégig állhatatos marad*”? Hogyan lehet ezt megtenni? Milyen napi döntéseket kell meghoznunk azért, hogy ne valljunk kudarcot, amint az sokakkal megtörtént a múltban, illetve megeshet majd a jövőben is?

FELADATUNK

A történelemnek ez a nagy, prófétai képe nem engedi, hogy tétlenül hátradőljünk, miközben csak úgy maguktól kibontakoznak az események, amelyeket mi nem irányíthatunk. Sokan így állnak hozzá: „A végső események úgy fognak lezajlani, ahogyan Isten előre megmondta. Mi mást tehetnék tehát, mint azt, hogy azokkal sodródom? Elvégre mi egyebet tehetnék?” A keresztényeknek viszont nem így kell viszonyulniuk az őket körülvevő világhoz, főként nem a végső eseményekhez! *A jelenések könyve* 14. fejezete szerint a történelem mostani szakaszában az a feladatunk, hogy Isten ítéletéről beszéljünk, illetve segítenünk kell az embereknek felkészülni Jézus második eljövételére.

Olvassuk el Jel 14:6-12 részét! Mit tanít itt Isten nekünk? Mit kell hirdetnünk a világnak? Miért olyan sürgető ez az üzenet?

Adventistaként hisszük, hogy „*jelenváló igazság*” (2Pt 1:12) van a „hármass angyali üzenet” verseiben. Itt találjuk meg az elhívásunk lényegét mi, akik a földi történelem mostani szakaszában élünk. Figyeljük meg, hogy az örökkévaló evangéliummal, Krisztus halálának és feltámadásának nagyszerű hírével kezdődik. Egyedül ezen alapszik az üdvösségünk reménysége. Ott van az az üzenet is, hogy „*eljött ítéletének órája*” (Jel 14:7, RÚF), ami fontos útjelzőként mutat a vég ideje felé. Felszólítást is tartalmaz, hogy imádjuk azt, „*aki teremtette a mennyet és a földet*” (RÚF), szemben a Babilonban maradóknak szóló félelmetes figyelmeztetéssel – ők azok, akik imádják „*a fenevadat és annak képmását*” (Jel 14:9, RÚF). Végül Isten bemutatja végidei népét: „*Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét*” (Jel 14:12)!

Olvassuk el Jel 14:11 versét! Mit tudhatunk meg ebből azoknak a nyugtalanságáról, akik a fenevadat és annak képét imádják?

Sem éjjel, sem nappal nincs nyugalma azoknak, akik a fenevadat, illetve annak képét imádják? Különböző elképzelések keringenek azzal kapcsolatban, hogy ez mit is jelent. Abban azonban egyetértünk, hogy ők nem tapasztalják a nyugalmat, amit Isten kínál a hozzá hűségesekeknek.

Vajon miért az „*örökkévaló evangélium*” a hármass angyali üzenet első része? Miért kell mindig a szemünk előtt tartanunk ezt a nagyszerű igazságot, miközben hirdetjük az egész világon az üzenetet? Az evangélium megértése miért olyan fontos ahhoz, hogy nyugalmat találjunk?

MEGNYUGVÁS, BÉKESSÉG

A keresztények már hosszú évszázadok óta várják Krisztus visszatérését. Valóban abban tetőzik minden reménységünk, ami nemcsak a miénk, hanem mindazoké, akik az egész történelem során Isten hűséges népe közé tartoztak.

Olvassuk el Zsid 11:13-16 szakaszát! Milyen nagyszerű ígélet van itt, nemcsak a múltban élők, hanem a mi számunkra is?

Semmi értelme nem lenne ezeknek a verseknek, ha úgy volna, ahogyan általában értik a halált. Mit jelent ebben a szakaszban az, hogy a hithősök nem nyerték el az ígéreteket? A haláluk után állítólag most a mennyben vannak Jézussal, élvezik a jutalmukat. Például amikor Billy Graham meghalt, újból és újból azt hallottuk, hogy most már a mennyben van Jézussal.

Kissé ironikus ez a nézet, mert amikor valaki meghal, azt halljuk, hogy „Nyugodjék békében!” Hogy is van ez? Békében nyugszanak, vagy a mennyben teszik azt, ami ott szokás (például nézik a sok „jót”, ami itt történik)?

Mit mondott Jézus a halálról? Olvassuk el Jn 11:11 versét!

A „békében” való nyugvás gondolata felel meg a valóságnak, nem igaz? A halottak pihennek. „A hívő emberek számára a halál csak egy röpke pillanat és nincs nagy jelentősége. *»Ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha örökké [...] nem kóstol halált örökké«* (Jn 8:51-52). A keresztények számára a halál csak elalvás, egy pillanatnyi csendesség és sötétség. A Krisztussal való élet Istenben elrejtett élet. *»Mikor a Krisztus, a mi életünk megjelen, akkor majd ti is Ővele együtt, megjelentek dicsőségben«* (Kol 3:4)” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 694. o.).

Jézus az öntudatlan alváshoz hasonlította a halál pillanata és a feltámadás reggele közé eső állapotot (Jn 11:11-14), de azt is kihangsúlyozta, hogy mind a megváltottak, mind az elveszettek elnyerik majd a jutalmukat a feltámadás után (Jn 5:28-29). Rámutatott, hogy milyen fontos felkészülni a halálra, bármikor is érkezzen.

Milyen vigaszt találunk abban a tudatban, hogy elhunyt szeretteink most valóban pihennek?

ÖRÜLJETEK AZ ÚRBAN MINDENKOR!

Az okostelefonjainkon a Google térkép az egyik leggyakrabban használt alkalmazás. Sokan már nem emlékeznek arra, mihez is kezdtünk azelőtt, hogy GPS-alapú térképek voltak a telefonunkon. Talán kissé izgulunk egy olyan helység felé tartva, ahol még nem jártunk, de a Google térképpel még egy idegen városban is bátran útnak indulhatunk és elérhetjük az úti-célunkat. Jó példa ez a bizalom arra, hogy milyen nyugalmat szeretne adni nekünk Isten a prófétai időrendjével. Néha rossz címet ütünk be az alkalmazásunkba, vagy nem követjük az utasításokat, mert azt hisszük, hogy ismerünk egy rövidebb utat. Mindkét esetben olyan helyen lyukadhatunk ki, ahová nem akartunk menni, és bizonyára a nyugalmost is elveszítjük.

Olvassuk el Fil 4:4-6 szakaszát! Pál szerint hogyan találhatunk nyugalomra, valódi békességre, még a zaklatott és fájdalmas világban is?

Pál ebben az igeszakaszban nem azt mondja, hogy örüljete mindenkor, minden megpróbáltatásotok közben. Inkább arra szólít bennünket, hogy „Örüljete az Úrban mindenkor”. Mindegy, éppen milyen helyzetben vagyunk, milyen próbák állnak előttünk, mert ha gondolatban Istennél, a jó-ságánál, a szereteténél és a kereszten értünk hozott áldozatánál időzünk, képesek leszünk örömet és nyugalmat találni megfáradt lelkünknek. Már a bibliaszöveg hangneme is nyugalmat, békességet és földöntúli reménységet áraszt. Képzeljük el, hogy milyen békességünk lehetne, ha valóban nem aggódnánk „*semmi felől*”! Ez talán nem tűnhet reálisnak a világon (Pálnak is temérdek aggodalma volt). Ám ha tudjuk, hogy végső soron mindent a szerető Isten irányít és majd kimenekít bennünket az országába, akkor az bizonyára segít megfelelő perspektívából látni azt, ami miatt éppen aggó-dunk. „Az Úr közel”? Ez annyit jelent, hogy mindig közel van hozzánk, és amint behunyjuk a szemünket és elalszunk a sírban, a következő pillanatban már Krisztus visszatérésének leszünk a tanúi.

Vitathatatlan, hogy az élet tele van feszültséggel, megpróbáltatással és küz-delemmel. Egyikünk sem menekülhet meg ezektől, minden bizonnyal Pál apostol sem tudott azoktól megszabadulni (lásd 2Korinthus 11. fejezete). Mondanivalójának azonban az a lényege, hogy örülhetünk annak, amit Krisztusban kaptunk, és valódi nyugalomra lelhetünk most is.

Olvassuk el megint Fil 4:4-6 részét! Hogyan alkalmazhatjuk ezeket a csodálatos gondolatokat a jelenlegi próbáinkra és nehézségeinkre is?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Mindannyian azonnali és határozott választ akarunk az imáinkra, és kísértést érzünk arra, hogy elbizonytalanodjunk, amikor késik a válasz, vagy nem várt formában érkezik. Isten viszont bölcsességében és jóságában nem mindig pontosan akkor és úgy válaszol az imáinkra, amikor és ahogyan szeretnénk. Többet és jobbat ad nekünk annál, minthogy minden kívánságunkat teljesítse. Mivel bízhatunk bölcsességében és szeretetében, nem szabad azt kérnünk, hogy a mi akaratunkkal értsen egyet! Inkább nekünk kell elfogadnunk és teljesítenünk az Ővét! Saját vágyaink és érdekeink vesszenek el az Ő akaratában” (Ellen G. White: *Gospel Workers*. 219. o.)!

„Még egy kis idő, és Jézus visszajön, hogy megmentse a gyermekeit és elvégezze rajtuk a halhatatlanság utolsó simításait... A sírok megnyílnak, a halottak pedig győztesen jönnek elő, azt kiáltva, hogy »Halál! hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmad?« Jézusban elaludt szeretteink halhatatlanságba öltözve jönnek majd elő” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*. 350. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Gondoljunk a nagy küzdelem valóságára! Hogyan zajlik ez most a világban? Mi a helyzet a saját életünkkel? Valóságos, nem igaz? Sokkal valóságosabb, mint általában gondolják, mert sokan nem hisznek az ördögben. Miért olyan fontos tisztában lenni a nagy küzdelem valóságával ahhoz, hogy értelmezni tudjuk a saját helyzetünket a világban? Miért ad nyugalmat az, amit tudunk a nagy küzdelem végéről?
- 2) A prófécia elterelheti a figyelmünket, ha megpróbálunk túlmenni az egyértelműen feltárt dolgokon. Milyen gyakran okozott már problémát az egyház tagjainak, hogy megjövendöltek eseményeket, vagy elhitték mások jövendöléseit, amelyek végül nem teljesedtek be? Hogyan védhetjük meg magunkat ennek csapdájától?
- 3) Beszéljük meg az osztályban Jel 14:9-11 szakaszát, illetve azt a kérdést, hogy a fenevadat és annak képét imádók nem találnak nyugalmat! Mit jelent ez?
- 4) Vitatott kérdés az egyházban, hogy lehet-e szerepünk Krisztus visszajövetelének siettetésében, vagy nem. Miért kell tevékeny szerepet vállalnunk az adventi üzenet terjesztésében, akármi is legyen az álláspontunk ebben a kérdésben?

KRISZTUSBAN

„Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok” (Jn 14:15).

„Az Úr azt akarja, hogy választottai azon ár szerint értékeljék önmagukat, mely árat érettük a Golgotán lefizetett. Isten vágyakozik utánuk... különben nem küldötte volna el Fiát azzal az igen sokba kerülő megbízással, hogy váltsa meg őket. Az Úrnak feladata van számunkra és nagyon tetszik neki, ha gyermekei a legmagasabb igényekkel lépnek elé, csak azért, hogy minél nagyobb mértékben megdicsőíthessék az Ő nevét. Nagy dolgokat várhatnak el az Úrtól, ha hisznek az Ő ígéreteiben.

Krisztus nevében imádkozni azonban sokat jelent. Azt jelenti, hogy elfogadjuk magatartását, megmutatjuk lelkületét és végezzük munkáját... Krisztus megment bennünket, nem a bűnben, hanem a bűntől. Azoknak, akik szeretik Őt, engedelmességükkel kell megmutatniuk iránta érzett szeretetüket... Mikor megismerjük Istent, mivel éppen az a kiváltságunk, hogy megismerhetjük Őt, akkor életünk a folyamatos engedelmesség élete lesz. Krisztus lényének az értékelése, megbecsülése által az Istennel való közösség útján a bűn gyűlöletes lesz számunkra.

Amint Krisztus emberként a törvény alatt élt, úgy mi is megtehetjük ezt, ha erőért ragadjuk meg Krisztus erejét... Ha hittel megyünk hozzá, akkor személyesen nekünk mondja el titkait... Akik úgy döntenek, hogy semmi olyat nem tesznek, ami nem tetszik Istennek, miután ügyüket Isten elé vitték, megtudják majd, hogy pontosan melyik úton kell járniuk. Ezek nemcsak bölcsességet kapnak Istentől, hanem erőt is... Isten azért adott minden hatalmat Krisztusnak, az emberi nemzetség fejének és képviselőjének, hogy lássa el az elesett embereket mindazzal, amire szükségük van” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 573-575. o.).